

ДЕТЕРМІНАЦІЯ МІЖНАРОДНИХ КОМУНІКАЦІЙ СУЧАСНОЮ ПОЛІТИЧНОЮ МОВОЮ

DETERMINATION OF INTERNATIONAL COMMUNICATIONS BY CONTEMPORARY POLITICAL LANGUAGE

Пацьора Ж. В.,

*аспірантка освітньо-наукової програми доктора філософії
291 «Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії»
Навчально-наукового інституту міжнародних відносин
Київського національного університету імені Тараса Шевченка Україна
ORCID ID: 0009-0007-5388-980X*

Стаття присвячена дослідженню впливу сучасної політичної мови на формування та розвиток міжнародних комунікацій в умовах радикальної мілітаризації міжнародних відносин. Дослідження базується на міждисциплінарному підході з використанням методів екстраполяції, порівняльного та структурно-функціонального та нарративного аналізу.

Розкрито концептуальні відмінності між політичною мовою та політичним дискурсом, обґрунтовано існування політичної мови як окремого феномену політичної лінгвістики. Політична мова визначається як знакова система, призначена для здійснення політичної комунікації, що проявляється у різноманітних дискурсах та детермінується політичним контекстом і стратегічними цілями розвитку на засадах стратегічної культури.

Проаналізовано трансформацію міжнародних комунікацій під впливом неопарадигми національної безпеки, що призвела до зміни політичного дискурсу від неозначених формулювань до конкретних і рішучих заяв, а також радикальних дій поза контекстом гуманістичної етики. Досліджено процеси професіоналізації міжнародних комунікацій, появу нових комунікаційних стратегій та зростання ролі соціальних мереж, генеративного штучного інтелекту.

Визначено об'єкти міжнародних комунікацій: національна пам'ять та історія, національна ідентичність, національна культура, державна мова, релігія, цінності соціальної системи тощо. Проаналізовано функції політичної мови, серед яких домінують сугестивна, маніпулятивна та інтерпретаційна функції. Презентується думка, що антропоцентричність і діалогічна етика міжнародних комунікацій наразі відсунуті на другий план.

Обґрунтовано концепт "пожадливоцентричності" в міжнародних комунікаціях як характеристику сучасного формату міжнародних відносин, орієнтованого на агресивне нав'язування власних інтересів всупереч принципам міжнародного права, включаючи індоктринацію.

Ключові слова: політична мова, політичний дискурс, міжнародні комунікації, мілітаризація, неопарадигма національної безпеки, стратегічна культура, політична лінгвістика, пожадливоцентричність

The article is devoted to the study of the influence of contemporary political language on the formation and development of international communications in the context of radical militarization of international relations. The study is based on an interdisciplinary approach using methods of extrapolation, comparative and structural-functional and narrative analysis.

It reveals the conceptual differences between political language and political discourse and substantiates the existence of political language as a separate phenomenon of political linguistics. Political language is defined as a sign system designed for political communication, which manifests itself in various discourses and is determined by the political context and strategic development goals based on strategic culture.

The transformation of international communications under the influence of the new paradigm of national security has been analyzed, which has led to a shift in political discourse from vague formulations to specific and decisive statements, as well as radical actions outside the context of humanistic ethics. The processes of professionalization of international communications, the emergence of new communication strategies, and the growing role of social networks and generative artificial intelligence are examined.

The objects of international communications are identified: national memory and history, national identity, national culture, official language, religion, values of the social system, etc. The functions of political language are analyzed, among which the suggestive, manipulative, and interpretive functions dominate. The opinion is presented that anthropocentrism and dialogical ethics in international communications are currently pushed into the background.

The concept of "greed-centeredness" in international communications is substantiated as a characteristic of the modern format of international relations, focused on the aggressive imposition of one's own interests contrary to the principles of international law, including indoctrination.

Key words: political language, political discourse, international communications, militarization, new paradigm of national security, strategic culture, political linguistics, greed-centeredness

Постановка проблеми. Важливим етапом дослідницького процесу виступає з'ясування ключових понять, якими оперують для опису явищ, які становлять предмет дослідження. У даному

контексті розглядаючи міжнародні комунікації варто звернути уваги на політичну мову, яка є складником політичної лінгвістики, що, своєю чергою, є складовою комунікативної лінгвістики.

Важливо розуміти, що сучасні міжнародні комунікації мають увиразнено динамічну структуру, оскільки, з одного боку, визначають структуру безпекового середовища. З іншого, вони змінюються внаслідок формування нових безпекових парадигм.

Таким чином можемо констатувати про корелятивний вплив неопарадигми національної безпеки на структуру та зміст міжнародних комунікацій, що є наслідком динамізму політичної мови і формування нового та окремого, самостійного політичного дискурсу.

Відтак в рамках нашого дослідження, формулюємо наукові завдання щодо порівняння політичної мови та політичного дискурсу, та встановлення детермінаційних зв'язків, які визначають структуру та зміст міжнародних комунікацій на сучасному етапі.

Сучасні наукові розвідки з міжнародних комунікацій потребують акцентованої корекції, з урахуванням зміни як комунікаційного дискурсу, так і змісту політичної мови, якою оперують міжнародні актори та політичні лідери.

Серед дослідників теорії міжнародних комунікацій у політичному аспекті особливого значення набули публікації за авторством працівників ННІМВ КНУ імені Тараса Шевченка: С. Даниленка, М. Дорошко, В. Копійки, О. Коппель, М. Ожевана, О. Пархомчук, Г. Перепелиці, Н. Піпченко, О. Шевченко, А. Яковця та ін.

Однак конкретний зміст впливу політичної мови на міжнародні комунікації не став предметом окремих самостійних досліджень. Це підкреслює наукову актуальність нашого дослідження. *Практичне* ж значення нашої розвідки полягає у тому, що сучасна мовна підготовка студентів-політологів має бути максимально спрямована на їх майбутні фахово-практичні потреби, адже у професіограмі політолога передбачено вельми широкий спектр необхідних мовних знань, умінь та навичок.

Виклад основного матеріалу. Багатогранність поняття політичної мови зумовлена недостатніми застосуванням міждисциплінарного підходу, не значною здатністю до вивчення суміжних питань. Адже, прикладом, правнича лінгвістика має вельми потужний методологічний арсенал, наукову дослідженість. Тож для вивчення політичної мови варто застосовувати метод екстраполяції а також міждисциплінарний підхід та компаративний методи, які нададуть змогу більш глибоко зрозуміти сутність сучасної політичної мови, визначити її вплив на формування міжнародних комунікацій.

Звичайно в рамках теоретичної дискусії доцільно наголосити на існуванні концептуальних двох позицій:

1) представники першої переконані в існуванні окремої політичної мови, політичного дискурсу

як складників політичної і комунікативної лінгвістики;

2) представники іншого підходу вважають, що не може бути окремої спеціалізованої мови політики.

Насправді в рамках окремих наук такі дискусії ведуться на постійній основі, але як теорія, так і політична практика доводять, що кожна сфера життєдіяльності послуговується власними лексемами, власним категорійно-понятійним апаратом. Ба більше, це мова, які формується внаслідок реалізації політики, і мова, яка формує власно політику.

Тож, для того щоб не виходити за рамки предмета нашого дослідження, зосередимо увагу на першій позиції і наведемо аргументи на її користь.

Передусім наголосимо на існуванні *політичного дискурсу* як окремого елемента політичної лінгвістики. Зміст політичного дискурсу полягає в тому, що він супроводжує політичну діяльність в конкретному політичному просторі. Відповідно, інструментом політичного дискурсу виступає мовні одиниці, політичні лексеми, за допомогою яких описуються відповідні явища.

Політичні погляди, політичні переконання, політична культура, екстралінгвістичні чинники, владні інтенції, мова політичної еліти – все це явища, які структурно входять до політичного дискурсу.

Вдалою є позиція тих авторів які визначають дискурс як вдале поєднання в органічну єдність тексту і комунікативної ситуації. Якщо раніше, міжнародна комунікації базувалася на категоріях невизначеності (ми виражаємо глибоку стурбованість, дана ситуації викликає значне занепокоєння тощо), то наразі відбулися кардинальні зміни як в структурі міжнародних відносин, зумовлені зміною неопарадигми національної безпеки, так і в політичному дискурсі. Політична мова стала чіткішою, ясною і прозорою, зрозумілою та конкретною: „ми запровадимо санкції”, „ми унеможлиavimo”, ми припинимо, ми братимемо участь, ми не допустимо”.

Тобто на авансцену виходить новий політичний суб'єкт: активний, діяльнісний, який володіє відповідною конкретною та рішучою політичною мовою. Адже умови формування політичного дискурсу визначають формування відповідних характеристик не лише щодо параметрів діяльності, а й щодо політичної мови.

Якщо дискурс трактувати як логічно цілісну, опосередковану, соціально обумовлена одиниця комунікації, що передбачає врахування не тільки змісту тексту, а й усіх чинників, що його породжують і зумовлюють особливості процесу спілкування (взаємовідносин співрозмовників, комунікативної ситуації, цілей висловлювань тощо), за влучним виразом В. Ліпкана віє „є простором

формування стратегічних наративів" [1, с. 47], то *політична мова* є поняттям ширшим, оскільки визначає особливості функціонування знакової системи, прямо призначеної для здійснення політичної комунікації, політичну риторику відповідної діяльності та сукупність дискурсивних практик, що формують сферу міжнародних комунікацій, вона проявляється у різноманітних дискурсах [2, с. 131].

Наразі значний науковий інтерес викликають на стільки політична мова, скільки її роль та вплив на політичну комунікацію. Фокусом уваги політичної лінгвістики виступає динамічне і діяльнісне, активне начало. Політична мова формується на конкретному етапі розвитку політичної системи та політичної культури і опосередковується політичним контекстом, політичною метою і глобальними завданнями стратегічного розвитку на засадах стратегічної культури.

Політичність буття визнається здатністю вільно вирішувати, що є правильним для суспільного буття. Так само, перефразуючи Аристотеля, відзначимо, що суб'єктність держави, увиразнення та політична ідентичність конкретної соціальної системи знаходить свій вираз через реалізацію концепції суверенітету, тобто здатності самостійно вирішувати власну долю та стратегію розвитку. Ось чому, коли йдеться про будь-які формати перемовин із представниками держави-агресора, варто уважно розуміти, що з позиції політичної науки, рішення, що приймають щодо України поза присутністю України є фактичним позбавленням і запереченням її суб'єктності, а також прав Українського народу, закріплених в Конституції України знецінення політичного компонента у міжнародних комунікацій і десуб'єктивізацію України.

Тут також можемо наголосити і на здатностях окремих лідерів до застосування умінь та навичок щодо застосування політичної риторики, з метою переконання і маніпуляції суспільної свідомістю. Переконання, умови та чинники, ораторське мистецтво, застосування технічних засобів впливу – все є складниками політичного дискурсу. Відтак формуємо гіпотезу про те, що сучасний формат міжнародних комунікацій в контексті зміни парадигми національної безпеки зумовлюють необхідність у володінні особливими навиками та компетенціями сучасних політичних лідерів, які представляють держави і формують та реалізують міжнародну комунікаційну політику держави.

Нагальність і актуальність звернення до питань політичної лінгвістики, розвитку політичної мови як визначальних чинників, які впливають на міжнародні комунікації, зумовлена агресивною війною РФ проти України, систематичним та цілеспрямованим здійсненням антиукраїнської пропаганди, масштабуванням у комунікаційному просторі імперської політики рашизму.

Мілітаризація міжнародних відносин, мова прямих погроз, надмірна активність політичних лідерів у соціальних мережах і фактичне переведення політичного дискурсу до них вимагають нового погляду на міжнародні комунікації, формують умови для пошуку нових методів прийомів та способів формування та впливу на громадську думку з метою досягнення електоральної схильності зсередини країни, і реалізації стратегічних національних інтересів у міжнародних відносинах.

Як зараз демократичні механізми не дозволили вчасно задіяти механізми колективної безпеки для стримування та активної протидії збройній агресії РФ, так і свого часу в історичній ретроспективі народні демократії не стали на заваді і виявилися неспроможними до протистояння фашизму і тоталітаризму. Тож звернення до історичних витоків, формування засад політики національної пам'яті формують умови для чіткого розуміння значної слабкості електоральної демократії щодо протистояння тоталітарним та неоімперіалістичним режимам, транснаціональній організованій злочинності, злочинним синдикатам та наростаючому технофашизму, який може бути представлений відповідними техноолігархами. Розмиття ефективності міжнародних інституцій заяви Генерального секретаря ООН, що "доповіді ООН ніхто не читає" [3] зайвий раз демонструють потребу в оновленні змісту форм та методів функціонування міжнародної інституційної архітектури та відповідної комунікаційної системи її супроводження.

Тут можна згадати і новомову Дж. Оруела, і Мову третьої імперії (LTI – *Lingua Tertii Imperii*), і політичні неологізми українських сучасників, зокрема Ю. Щербака (*Час смертохристів*) [4]. Важливим є схожість більшості авторів в думці щодо того, що синтетично створена мова або політична мова в її нових гранях і композиціях спрямовані на формування нового світогляду, відповідно міжнародну комунікації мають оперувати відповідними сучасними лексемами для здійснення ефективного та цілеспрямованого, а головне – дієвого впливу на відповідні цільові аудиторії.

Тому використання методологічних прийомів політичної прагматики та семантики в сучасних умовах потребує поміркованості, оскільки теоретичні засади політичної комунікативістики розроблялися переважно західними вченими наприкінці XX століття [2]. Наразі стрімкий розвиток штучного інтелекту, генеративних мереж, соціальних мереж, ботів, зумовлюють потребу в оновленні підходів і обранні таких прийомів політичної комунікації, які дозволять досягати проголошеної мети.

Циклічність розвитку політичної мови підтверджується і тим актом, що за умови мілітари-

зації міжнародних комунікацій, до ужитку вводяться терміни «нюкспік» (nukespeak), тобто «ядерна мова» [5]. Цей термін було впроваджено до політичного дискурсу у 1982 році, однак і зараз в 2025 році чітко спостерігаємо постійні погрози політичних лідерів режиму держави-агресора. Відтак констатуємо про корелятивність активізації мілітарного дискурсу і впровадження нюкспік до політичної і міжнародної комунікації.

Особливістю і метою розвитку політичної мови, упровадження до неї різних технологій на кшталт НЛП є формування керованої здатності в об'єкта впливу ухвалювати рішення всупереч власним інтересам.

Відтак вже вдруге доходимо висновку, що сучасні міжнародні комунікації потребують наявності професійних умінь та навичок, базових та спеціальних знань. Резонує нашій позиції думка Ю. В. Бобир, яка стверджує, що „комунікацію в рамках інститутів безпеки можна розглядати як особливий тип дискурсу – безпековий, тексти якого вже стали об'єктом лінгвістичних досліджень” [6, с. 26].

Відзначаємо на професіоналізацію міжнародних комунікацій, яка стала наслідком появи нових комунікаційних стратегій, застосування наукового підходу до ведення комунікаційних компаній, акцентування на формі, а не на змісті, на кількості, а не на якості, акцентуванні та виділенні ролі соціальних мереж для впливу на електоральне поле та міжнародних акторів, включаючи володіння ними засобами супутникового зв'язку і фактичному керуванні інформаційним та кіберпростором як єдиним політичним простором.

Нинішня зовнішня політика потребує стратегічного підходу, обумовленого стратегічним мисленням. На думку О. І. Брусиловської стратегічне мислення мислення обумовлюється кількома конкретними речами:

1) здатністю визначати пріоритети, а не переслідувати безліч різних цілей за принципом «за все добре та проти усього поганого»;

2) умінням адекватно оцінити середовище, в якому ми перебуваємо, окресливши його фундаментальні характеристики, ключові тенденції розвитку, можливості і ризики, які формуються для держави вже сьогодні;

3) спроможністю, нехай і принципово обмеженою, передбачити контури майбутнього [7, с. 5].

Таким чином дедалі виразніше формуються контури нової комунікаційної парадигми національної безпеки, заснованої на явищах стратегічного порядку, передусім стратегічної культури, якій сучасні політологи приділяють дедалі більшу увагу. Сьогоднішня парадигма національної безпеки, мілітаризація міжнародних відносин, зростання фактору сили і підвищення амбіцій регіональних потуг, зумовлюють появу нових між-

народних проблем, пов'язаних із тим, що актори «розмовляють різними мовами».

Що є безпекою для одних країн – стає небезпекою для інших. Те, що для одних країн зумовлюється комеморативною практикою, вшануванням національної пам'яті, для інших – є симулякрами і маніпулятивними технологіями щодо переписування історії свідомої викривленої інтерпретації історичних фактів.

Безпосередньо комеморативні практики становлять певну сукупність способів, форм, повторюваних і новоутворених ритуалів, змісту національної пам'яті, сакральні місця та образи. Так, на думку окремих авторкинь "є правильність в ідеї, але ментальність не опрацьовано. Не можна переконати людей сприймати пам'ятники, символи, поховання, поки ментально вони чужі...Комеморація працює як створення спільних спогадів через вироблення певних ритуалів увічнення, вшанування, певних осіб і подій, конструювання «місць пам'яті». [8].

Міжнародні комунікації слугують так би мовити містком між інтересами різних країн для формування збалансованої неконфліктної міжнародної політики сталого розвитку, актуалізації гуманістичної парадигми міжнародних відносин.

Для України дослідження проблем формування національних інститутів пам'яті в контексті неопарадигми національної безпеки також має актуальне значення, оскільки проблематика колабораціонізму має дуже спектрально широку картину. Вона ґрунтується на відсутності існування розробленої та упровадженої ментальної та української національної ідентичності. Цікавими є політичні студії О. Пахльовської, яка ґрунтовно дослідили комунікаційну складову та ідеологічний фундамент унітаристської та експансіоністської політики Росії [9, с. 63]; В. Ліпкана, який окрім загальновідомих видів ідентичності пропонує та науково обґрунтовує необхідність дослідження та вивчення державної ідентичності [10], в той час як О. Шевченко акцентує на іміджевій дипломатії та державному брендингу [11; 12], а М. Трофименко розглядає публічну дипломатію в контексті глобалізації, визначаючи вплив сучасних комунікаційних технологій на її зміст [13].

Артикулюємо і на тому, що наразі унаочнюється доволі чітка тенденція щодо означення одних і тих самих процесів різними термінами. До того ж, не йдеться про конотацію, а саме про надання різних семантичних валентностей ідентичним денотатам. Проблема семантики приділено чимало уваги в працях Г. Почепцова, в яких автором доволі переконливо обґрунтовується що в різних культурах одне й те саме явище трактується по-різному [14]. Так, на прикладі війни РФ проти України концепт "справедливий мир" має наступні інтерпретації залежно від міжнародного актора:

– для України – повернення територій, офіційне визнання та проголошення Путіна та його співучасників міжнародними злочинцями, безумовне притягнення їх до кримінально відповідальності, відшкодування шкоди, заподіяної діяльністю злочинного путінського режиму, компенсації, репарації тощо;

– для РФ: легітимація захоплених українських земель, визнання захоплених українських людей із виданими паспортами РФ громадянами з усіма належними громадянам правами, відновлення РФ в повноправній міжнародній суб'єктності, зняття санкцій, реалізація всіх завдань, які проголошені перед початком війни в 2022 році тощо;

– для США : можливість вести економічні відносини з РФ з метою посилення РФ як потенційного союзника у стратегічному протистоянні із КНР, реалізація вагомого інфраструктурного проєкта із будівництва залізничного тунеля, що з'єднує Аляску (США) та Чукотку (РФ), разом із будовою автомобільного тунеля і відповідних ліній електропередач, що реалізує існуючу століттями ідею щодо поєднання двох континентів і формування альтернативи китайській ініціативи "Один пояс, один шлях".

Таким чином, мир в Україні, його "справедливість" мають насправді різні значення, тлумачення і інтерпретації, що уможлиблюється через відсутність стратегічних орієнтирів розвитку України, а також нерозробленість ефективної комунікаційної парадигми становлення України як у повоєнний період, так і ефективного та потужним регіональним лідером, основою нових безпекових та передусім військових альянсів на європейському континенті.

Міжнародні комунікації стають тим інструментом, який уможлиблює зважати на раптову зміну комеморативних практик, культурних символів, що впроваджують змінювані політичні еліти. Яскравий приклад, зміна формату міжнародних комунікацій адміністрації Трампа, яка переформатувала міжнародні відносини у сегмент міжнародних економічних відносин; а будь-які відносини з іншими країнами знижені до формату "угоди" поза контекстом міжнародного права, його принципів та засадничих положень. Аналіз структури міжнародних комунікацій дозволяє аналізувати та прогнозувати стратегічний вибір держави на конкретному етапі свого розвитку, а також ті форми та методи, які готова використовувати владна еліта для досягнення власних цілей.

Відтак, застосовуючи інтегративний, а також міждисциплінарний підхід, доходимо висновку, що об'єктом міжнародних комунікацій виступають: *національна пам'ять та національна історія, національна ідентичність, національний характер та самобутність нації, національна культура, релігія та віра, міфи, звичаї, етніч-*

ність, рівень стійкості соціальної системи, рівень сакралізації влади, рівень технократизації і цифровізації державного управління, цінності соціальної системи, мораль і право, церемонії.

В рамках дослідження політичного дискурсу так чи інакше виходимо на необхідність дослідження свідомості мовця. Адже за влучним виразом О. Гайдуліна „політичний дискурс – це вербалізація політичних ідей для їх реалізації у політичній дії; практичне структурування вербально-сислової реальності через комунікативну взаємодію суб'єктів владних інтенцій у політичній реальності” [15].

Так, якщо в мові Дж. Байдена превалювали неозначені терміни, боягузлива риторика і спроби окреслити якісь граничні лінії для себе самих, то в риториці Д. Трампа спостерігається кардинальна зміна свідомості мовця: конкретна визначеність на вигоду для себе особисто і для США, будь-які рішення, навіть врегулювання конфліктів, наприклад Азербайджану та Вірменії винятково через власну обов'язкову та безумовну вигоду. При цьому в політичній мові з'являється грубість, неповага, порушення норм дипломатичного етикету, погрози, агресія. Лексика стає дедалі дальшою від політичної коректності, поміркованості та зваженості. Нинішня політична мова все більше корелює із Realpolitik: реальній політиці відповідає реальна мова, що супроводжується відповідними і неминучими реальними діями.

На думку В. Петренко, *складниками політичної мови* виступають:

- мова публічних виступів політичних діячів;
- мова функціонування політичних інститутів;
- мова Президента України та керівника його Офісу (радників);
- парламентська мова;
- мова політичної пропаганди і політичної реклами, політичного дизайну та брендингу;
- мова політичних документів;
- мова ЗМІ;
- мова виборів [16, с. 21-22].

З урахуванням цифровізації, а також тенденцій розвитку міжнародних комунікацій в контексті реалізації неопарадигми національної безпеки, ми ще додали б до цього переліку:

- мову соціальних мереж;
- мову міжнародних переговорів.

Маємо бути активнішими, адже і наразі за влучним виразом Л. Нагорної „Україна відстає... в осмисленні складних процесів, що відбуваються на полі перетину політики, культури й мови... а проблеми культурної ідентичності перебувають на маргінесі наукового знання” [18, с. 167].

Висновки. Вивчення мови політики, її змісту та основних завдань, які зумовлені змінами у політичному ландшафті свідчить про те, що як мова

правлячих кіл, так і взагалі міжнародні комунікації фактично відображають реакціюправлячих кіл на зміну соціального устрою, зміну світопорядку. Корозія міжнародних інституцій і переформатування світогляду як окремих громадян, так і відповідних лідерів громадської думки, включаючи в соціальних мережах, чинить вплив, зокрема й маніпулятивний, на зміну ціннісних настанов відповідно до інтересівправлячих угруповань.

Змушені констатувати, що політична мова ще не стала об'єктом прискіпливого безпосередньо та передусім наукового (а не спекулятивного) політологічного аналізу. Це значним чином впливає на розвиток як комунікативного простору, так і на ефективну реалізацію міжнародних комунікацій.

Мілітаризація як міжнародних відносин, так і політичного дискурсу сприяли: 1) радикалізації політичної мови; 2) появі фактів та випадків публічного ужитку ненормативної лексики, відповідних невербальних символів, які підкреслюють і додатково посилюють агресивність та рішучість, конкретні наміри та демонструють готовність до реальних дій, які не завжди відповідають нормам міжнародного права.

Політична мова виконує чимало функцій, їй притаманно використання експресивно забарвлених, конотативно маркованих лексем, саме тому вузьке трактування політичного дискурсу як лише мови політиків вже втратило свою актуальність і навіть валідність в якості наукового аргумента при класифікації підходів до трактування ключових понять.

Такі функції як сугестивна, маніпулятивна, інтерпретаційна, тлумачна, комунікативна виходять на перший план, витісняючи такі функції як інформаційна та оціночна.

Однак саме вони фактично і виступають маркером інтелектуалізації (або деінтелектуалізації) міжнародних комунікацій, здатності політичних еліт пристосовувати міжнародні тенденції до своїх інтересів, а не пристосовуватися до вже сформованих кимось тенденцій розвитку та формату комунікативних технологій. Це особливо стосується повсюдного ужитку технологій нейромереж (що узвичаєно називається терміном "штучний інтелект").

Таким чином позамовні реалії стають також важливим об'єктом для вивчення, визначають інституційні характеристики політичного дискурсу, а також впливають на його функціонування. Антропоцентричність і діалогічна етика міжнародних комунікацій наразі відсутні на другий план. Фактично можемо сформулювати такий термін як "*пожадливоцентричність*" в міжнародних комунікаціях, які характеризують такий характер міжнародних відносин і відповідних ним комунікаційних стратегій, в рамках яких відбувається агресивна спроба нав'язування (зосібна і через індоктринацію) власних інтересів за допомогою усього політичного арсеналу, включаючи залякування, тиск, санкції, військову загрозу, анексію, агресію, геноцид, дегуманізацію для вирішення власних пожадливих інтересів, в тому числі всупереч інтересам інших міжнародних акторів та принципам і нормам міжнародного права.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Ліпкан В.А. Стратегія державної інфраструктурної політики України : словник. Київ : В.А. Ліпкан, 2023. 252 с.
2. Палей Т.А. Це раз про співвідношення понять «політична мова» і «політичний дискурс». Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія. 2019 № 39 том 2. С. 128-131.
3. Michelle Nichols UN report finds United Nations reports are not widely read. URL: <https://www.reuters.com/world/un-report-finds-united-nations-reports-are-not-widely-read-2025-08-01/>
4. Щербак Ю. Час смертохристів. Міражі 2077 року. Київ : Ярославів Вал, 2011. 475 с.
5. Stephen Hilgartner, Richard C. Bell, Rory O'Connor Nukespeak: The Selling of Nuclear Technology in America. August 12, 1982 by Random House. 282 p.
6. Бобир Ю. В. Безпековий дискурс у соціолінгвістичній парадигмі. STUDIA LINGUISTICA, 2021. Vol. 18. С. 24-38. URL: <https://doi.org/10.17721/StudLing2021.18.24-38>
7. Стратегічна культура та зовнішня політика України / за заг. редакцією І.М. Ковалю, О.І. Брусиловської, В.А. Дубовика. Одеса : Одеський національний університет імені І. І. Мечникова, 2017. 264 с.
8. Висильчук А. Комеморативні практики як ціннісні орієнтири сучасності. URL: <https://bookforum.ua/p/1311>
9. Пахльовська О. Ave, Europa! : ст., доп. публіц. (1998-2008). Київ : Унів. вид-во Пульсари, 2008. 656 с.
10. Ліпкан В.А. Державна ідентичність: новий термін політичної та правової науки. *Регіональні студії*. 2024. № 38. С. 33–40. URL: <https://doi.org/10.32782/2663-6170/2024.38.5>.
11. Шевченко О. Іміджева дипломатія та державний брендінг. *Комунікативні тренди міжнародних відносин*. Київ: Вадекс, 2016. С. 234–279.
12. Шевченко О. Політико-комунікативна парадигма державного бренду. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2010. Випуск 94. Частина 1. С. 37-47.
13. Трофименко М.В. Публічна дипломатія в умовах глобалізації: монографія. Маріупольський державний університет, Університетська книга, 2025. 510 с. URL: <http://repository.mu.edu.ua/jspui/handle/123456789/8554>

14. Почепцов Г. Агресії в Грузії передувала така ж інформаційна атака. URL: https://glavcom.ua/columns/ge_rocheptsov/125839-agresiji-v-gruziji-pereduvala-taka-zh-informatsijna-ataka.html
15. Гайдулін О.О. Політичний дискурс як праксеологічна складова політологічного навчання. *Соціально-гуманітарна освіта України та шляхи її розбудови*. Матеріали Всеукр. наради завідуючих каф. соціально-гуманітарних дисциплін. Київ : Генеза, 1997. С. 23–25.
16. Петренко В. Особливості визначення політичної мови. *Політичний менеджмент*. 2007. № 2. С. 16–24.
17. Нагорна Л. Політична лінгвістика: стан і статус. *Наукові записки [Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України]*. 2006. Вип. 30 (2). С. 160-168. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzipiend_2006_30%282%29__18.